

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΤΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: Έρωτας πόλεμος
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Καίτη Οικονόμου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Κατερίνα Δημοπούλου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου
ΕΚΤΥΠΩΣΗ – ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: CPI books

© Καίτη Οικονόμου, 2012
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Μάιος 2012, 40.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-649-3

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΡΩΤΑΣ ΠΟΛΕΜΟΣ



ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΩΚΕΑΝΙΔΑ

Ο κήπος με τις μουριές, 2006
Το σκουλαρίκι της τύχης, 2007
Μου το είπε ένας άγγελος, 2008
Δράκος στο χιόνι, 2009

Από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ κυκλοφορούν:

Λευκή ορχιδέα, 2010
Το φθινόπωρο της μάγισσας, 2011

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Με λένε Άννα.
Το όνομά μου είναι σύντομο και εύηχο, σαν υποκοριστικό, αλλά ταυτόχρονα έχει μίαν αυ-
τοτέλεια, μια εσωτερική βαρύτητα· το κύρος του αυθεντικού
κύριου ονόματος, χωρίς συντμήσεις, χωρίς παραφθορές. Είναι
ένα απλό, όμορφο, καθαρό όνομα με τέσσερα μόλις γράμματα.
Στις δυο μικρές, δωρικής λιτότητας συλλαβές του δεν υπάρχει
καμία επιτήδευση... εκτός ίσως από εκείνα τα δύο «νι». Αλλά
δε θέλω να τα σκέφτομαι, με βραχυκυκλώνουν. Ανήκουν κι αυ-
τά στα πολυσήμαντα, φορτισμένα δίπολα που κατατρέχουν την
ύπαρξή μου από την πρώτη στιγμή της γέννησής μου: δύο πα-
τεράδες, δύο γιαγιάδες, δύο οικογενειακές εστίες των παιδικών
μου χρόνων, δύο σημεία αναφοράς...

Σας μπέρδεψα, το ξέρω. Αλλά για μένα είναι απείρως πιο βα-
σανιστικός αυτός ο διχασμός...

Έλεγα λοιπόν ότι μ' αρέσει το όνομά μου. Είναι ένα από τα
ελάχιστα περαιωμένα θέματα στη ζωή μου. Αν και, τώρα που το
σκέφτομαι, υπάρχει κι εδώ μια εκκρεμότητα. Μια ασυνέπεια, αν
θέλετε, υποβόσκουσα και άνευ σημασίας, αλλά υπαρκτή. Διότι
το όνομα αυτό υποτίθεται πως ήταν της γιαγιάς μου από την
πλευρά του πατέρα μου, του Πέτρου· μιας γιαγιάς που είχε πε-
θάνει πολύ πριν γεννηθώ εγώ. Στην πραγματικότητα, όμως, αν
είχα το όνομα της γιαγιάς μου από την πλευρά του πατέρα μου,

δε θα έπρεπε να με λένε Άννα, αλλά Κλειώ. Και στο σημείο αυτό επιτρέψτε μου να προσθέσω άλλη μια από αυτές τις μικρές, επίμονες αντιθέσεις που με προσδιορίζουν. Η γιαγιά Κλειώ, αντίθετα από τη γιαγιά Άννα, ζει και βασιλεύει. Και με λατρεύει.

Σας μπέρδεψα πάλι; Κι όμως, αν το σκεφτείτε, είναι πάρα πολύ απλό. Ο Πέτρος δεν ήταν πραγματικός πατέρας μου. Ο φυσικός πατέρας μου είναι ο Μάρκος.

Ωστόσο, θα ήθελα να επισημάνω μια σημαδιακή σύμπτωση. Το όνομα «Κλειώ» είναι κι αυτό απλό και όμορφο· ένα δυσύλλαβο όνομα που θα μπορούσε να είναι υποκοριστικό, αλλά δεν είναι. Είναι κύριο όνομα. Η μόνη διαφορά του από το όνομα «Άννα» είναι ένα παραπάνω γράμμα. Προσπαθώντας να ανιχνεύσω τη σημειολογία αυτού του πρόσθετου, πέμπτου γράμματος, θα έλεγα πως είναι το θετικό πρόσημο που συμβολίζει τη γνησιότητα του ονόματος, δηλαδή την προέλευσή του από την πραγματική γιαγιά μου, σε αντιδιαστολή με το αρνητικό πρόσημο του ονόματος «Άννα». Το πιθανότερο όμως είναι να μην υπάρχει σημειολογική εξήγηση, να είναι απλώς ένα τυχαίο γεγονός από αυτά που προκύπτουν με ανησυχητική συχνότητα στον καθένα μας. Όπως και να 'χει το πράγμα, μου αρέσουν και τα δύο ονόματα, αυτό που έχω κι αυτό που θα είχα αν δεν ήταν όλα τόσο μπερδεμένα στη ζωή μου.

Αλλά για σκεφτείτε το. Είμαι ένας άνθρωπος που ακόμη και το όνομά του είναι ψευδεπίγραφο. Ελάτε στη θέση μου. Πώς θα νιώθατε εσείς αν ξέρατε ότι, άθελά σας έστω, έχετε σφετεριστεί ένα ξένο όνομα; Ένα όνομα πάνω στο οποίο δεν έχετε κανένα ηθικό έρεισμα, αλλά το φορτωθήκατε για όλη τη ζωή σας, σαν στίγμα, σαν σφραγίδα μιας ακούσιας καηλίας...

Φυσικά, φταίει η μητέρα μου γι' αυτό. Γιατί, ενώ είχε μείνει έγκυος από τον Μάρκο, με τον οποίο είχε δεσμό, τον εγκατέλειψε για να παντρευτεί τον Πέτρο. Αυτό, ειλικρινά, δεν το κατάλαβα ποτέ μου. Βέβαια, ο Πέτρος ήταν ένας υπέροχος άνθρω-

πος, αλλά ο Μάρκος, εκτός από υπέροχος άνθρωπος, είναι επιπλέον πιο νέος, πιο ωραίος και, ίσως ίσως, πιο πλούσιος από τον Πέτρο. Και το κυριότερο, ο Μάρκος λατρεύει τη μητέρα μου. Όχι ότι ο Πέτρος δεν την αγαπούσε, κάθε άλλο. Ο φυσικός πατέρας μου όμως νιώθει για εκείνη ένα ασίγαστο, ένα μονολιθικό πάθος – ναι, αυτή είναι η σωστή λέξη, *μονολιθικό*. Η αγάπη του για την Έλλη, τη μητέρα μου είναι το κομβικό σημείο της ύπαρξής του, αυτό που τον καθόρισε, τον σφράγισε, τον κομμάτιασε, κι ύστερα μάζεψε ένα ένα τα κομμάτια του και τα συναρμολόγησε για να τον ξανακάνει ακέραιο. Ακέραιο, τρόπος του λέγειν. Όσοι τον αγαπάμε διακρίνουμε ακόμη τις ασυμμετρίες πάνω του, τις τεθλασμένες γραμμές εκεί όπου θα έπρεπε να υπάρχουν ευθείες, τις αιχμηρές γωνίες που υπολανθάνουν κάτω από τις καμπύλες. Είναι τα σημάδια και οι ουλές που του άφησε η προδοσία της Έλλης. Ο Μάρκος, φυσικά, τη συγχώρησε – δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Εγώ όμως; Λυπάμαι που το λέω γιατί είναι μητέρα μου, αλλά στην ερώτηση αυτή θα υπάρχει πάντα για μένα ένα ερωτηματικό...

Τι τυχερές που είναι όμως μερικές γυναίκες! Η ωραία, γλυκιά, τρυφερή Έλλη αγαπήθηκε παράφορα από δύο άντρες, που προσπάθησαν κι οι δύο να την κάνουν ευτυχισμένη αδιαφορώντας για το προσωπικό τους κόστος.

Θα μου πείτε, ζηλεύεις τη μητέρα σου; Όχι βέβαια! Ακόμη κι εγώ, με το απλό, όμορφο, ψευδεπίγραφο όνομα, δε θα έπεφτα ποτέ τόσο χαμηλά. Αλλά ομολογώ ότι ζηλεύω αυτά που έχει η μητέρα μου: μια αγάπη άνευ όρων· τον Μάρκο στα πόδια της· τα παιδιά, την οικογένεια... τα όνειρα που έγιναν πραγματικότητα.

Κι αν αναρωτιέστε πώς γίνεται να ξέρει μια κόρη τόσο προσωπικές λεπτομέρειες για τη σχέση των γονιών της, ίσως αυτό συμβαίνει επειδή μέχρι τα εννιά μου χρόνια ουσιαστικά δεν ήξερα ποιος ήταν ο αληθινός πατέρας μου. Έτσι, όταν άρχισα να ζω τους γονείς μου σαν ζευγάρι, ήμουν πλέον σε μια ηλικία που

μπορούσα να κρατήσω κάποιες αποστάσεις –αποστάσεις που, ασυναίσθητα, κρατάω μέχρι σήμερα– και να μπορώ να τους παρατηρώ μ’ ένα βαθμό αμεροληψίας ανέφικτο για τα παιδιά που μεγαλώνουν και με τους δύο φυσικούς γονείς τους από την πρώτη μέρα της γέννησής τους.

Αλλά ας τα πάρω απ’ την αρχή – αν και η αρχή είναι άλλο ένα ασαφές σημείο στη χαώδη ζωή μου. Από πού να ξεκινήσω; Από τη γνωριμία των γονιών μου στην Αλάρυνθο και τον σφοδρό, επεισοδιακό έρωτά τους; Από την προδοσία της μητέρας μου και το γάμο της με τον Πέτρο; Από τη στιγμή που ήρθα στον κόσμο;

Χμ... μάλλον όχι. Τα πρώτα χρόνια της ζωής μου δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον, αφού θεωρούσα τον Πέτρο πατέρα μου, και ήμουν πανευτυχής – εν τη αγνοία μου. Κι εδώ είναι απαραίτητο να τονίσω ότι ο Πέτρος ήταν ο πιο καλός, ο πιο τρυφερός, ο πιο υπέροχος πατέρας που μπορεί να ονειρευτεί ένα παιδί.

Ας αρχίσω καλύτερα από εκείνο το βράδυ που δεν μπορούσα να κοιμηθώ, γιατί άκουσα τη μητέρα μου και τον Πέτρο να καβγαδίζουν. Δε σας κρύβω ότι αναστατώθηκα. Στο ήρεμο, ευτυχισμένο σπιτικό μας δεν υπήρχαν καβγάδες και εντάσεις. Σηκώθηκα, λοιπόν, απ’ το κρεβάτι μου παίρνοντας μαζί το αρκουδάκι μου. Οι φωνές των γονιών μου με οδήγησαν στο καθιστικό, όπου στάθηκε στις σκιές έξω από την ανοιχτή πόρτα.

«Μη με κοιτάς έτσι, Έλλη», έλεγε ο μπαμπάς μου. «Κάποια στιγμή θα πρέπει να της το πεις».

«Να της πω τι;» έκανε η μητέρα μου κι εγώ τέντωσα τ’ αυτιά μου γιατί πρώτη φορά την άκουγα τόσο θυμωμένη. «Γι’ αυτό δεν παντρευτήκαμε τόσο βιαστικά; Για να μην καταλάβει κανείς ότι δεν είσαι πατέρας της δεν το κάναμε; Εσύ δε μου εξήγησες ότι το καλύτερο για την Άννα είναι να τη σκέφτομαι σαν δικό σου παιδί; Σε άκουσα λοιπόν! Εφτά χρόνια τη σκέφτομαι σαν παιδί σου! Και τώρα μου λες να της πω... τι;»

Ήμουν πολύ μικρή, στις πρώτες τάξεις του δημοτικού, αλλά δε δυσκολεύτηκα να καταλάβω ότι τσακώνονταν για μένα. Η μαμά μου έλεγε στον μπαμπά μου πως δεν ήμουν παιδί του, κι εκείνος δεν αντέδρασε!

«Μη φωνάζεις, θα την ξυπνήσεις». Η φωνή του Πέτρου ήταν συγκρατημένη, αλλά είχε μια αυστηρότητα που άκουγα για πρώτη φορά.

Η μητέρα μου όμως δεν πτοήθηκε. «Θα φωνάζω όσο θέλω!» απάντησε οργισμένη.

«Έλλη, λογικέψου!» της είπε εκείνος. «Δεν εννοούσα να της το πούμε τώρα. Αλλά κάποτε, όταν θα μεγαλώσει και θα καταλάβει, έχει δικαίωμα να μάθει την αλήθεια».

Ποια αλήθεια; αναρωτήθηκα πανικόβλητη σφίγγοντας σπασμωδικά το αρκουδάκι μου.

«*Τρελάθηκες;*» έκανε αγανακτισμένη η μητέρα μου, ενώ αυτή η άγνωστη, μυστηριώδης αλήθεια άρχισε να παίρνει τερατώδεις διαστάσεις στο μυαλό μου, να με κατασπαράζει από μέσα προς τα έξω...

Ο μπαμπάς μου προσπάθησε να λογικέψει τη μαμά μου. «Άκουσέ με, σε παρακαλώ...»

«Όχι, εσύ θα με ακούσεις! Έχεις παράλογες απαιτήσεις από μένα: να μην κάνουμε άλλα παιδιά, να πω στην Άννα ότι δεν είσαι πατέρας της! Μήπως θέλεις να καλέσω και τον Μάρκο να τον γνωρίσει;»

Κανονικά θα έπρεπε να δώσω βάση σ' αυτό το όνομα –Μάρκος– που ξεπήδησε τόσο αιφνιδιαστικά στη συζήτηση, αλλά μες στον πανικό της στιγμής το αγνόησα, στέλνοντάς το στα αζήτητα της μνήμης μου. Γιατί η μαμά μου είχε επαναλάβει ότι ο Πέτρος δεν ήταν πατέρας μου, και ξάφνου η αλήθεια ταυτοποιήθηκε, λάμποντας εκτυφλωτικά, έτσι καθώς το συνηθίζουν οι Μεγάλες Αλήθειες: γκρεμίζοντας τον κόσμο μου με μια καταστροφή βιβλικών διαστάσεων.

Ο μπαμπάς μου δεν ήταν μπαμπάς μου!

Πώς να κατανοήσει αυτή την έννοια ένα κοριτσάκι εφτά χρονών; Πώς να τη συλλάβει, πώς να τη διαχειριστεί, όταν δε γνωρίζει τα στοιχειώδη βιολογικά δεδομένα που συνδέουν ένα παιδί με το γεννήτορά του; Εγώ προσωπικά το εισέπραξα σαν να τράβηξε το χαλί κάτω απ' τα πόδια μου ένα άσπλαχνο χέρι. Και τελικά, ναι, νομίζω πως αυτή ακριβώς ήταν η αρχή, η πρώτη φορά που βίωσα το διχασμό, το πρώτο από τα μοιραία δίπολα της ζωής μου.

Για να είμαι ειλικρινής, δεν το συνειδητοποίησα εκείνη τη στιγμή. Οι γονείς μου, μόλις αντιλήφθηκαν την παρουσία μου, έσπευσαν να με καθησυχάσουν. Ειδικά ο Πέτρος, που με κάθισε στα γόνατά του και μου έδωσε μια εξωραϊσμένη εκδοχή της κατάστασής μου. Ήμουν, λέει, από εκείνα τα τυχερά παιδάκια που έχουν δύο μπαμπάδες να τα αγαπάνε...

Κι εγώ, αφελής και εύπιστη, το δέχτηκα. Χωρίς πολλές ερωτήσεις για τον άλλο μου μπαμπά· χωρίς να προβληματιστώ για την παρατεταμένη απουσία του απ' τη ζωή μου. Βλέπετε, ένιωθα τόση ασφάλεια στην αγκαλιά του Πέτρου...

Γι' αυτό και όταν πνίγηκε, λίγο καιρό αργότερα, για μένα ήταν συντριπτικό το πλήγμα.

Εκείνο το πρώτο διάστημα μετά το θάνατο του Πέτρου ήταν η πρώτη σκοτεινή περίοδος της ζωής μου. Αναδιπλώθηκα στον εαυτό μου, έχασα κάθε ενδιαφέρον για το παιχνίδι και η απόδοσή μου στο σχολείο έπεσε κατακόρυφα. Τώρα που το σκέφτομαι εκ των υστέρων, συνειδητοποιώ ότι πρέπει να ήταν τόσο βαρύ το πένθος μου, ώστε η μητέρα μου ωθήθηκε σε μια κίνηση που δε θα είχε κάνει σε καμία άλλη περίπτωση. Μια μέρα ήρθε στο δωμάτιό μου και μου έδωσε ένα κόσμημα – μια πλατινένια αλυσίδα με γούρια κι ένα μικρό, στρογγυλό ρολόι – που, όπως μου είπε, ήταν από τον άλλο μου μπαμπά, το ζωντανό, και είχε μέσα του όλη την αγάπη εκείνου.

Αρπάχτηκα από το πλατινένιο βραχιόλι με τα γούρια, γαντζώθηκα πάνω του σαν να ήταν μια σανίδα σωτηρίας στον αγριεμένο ωκεανό του πόνου μου. Στην αρχή μού αρκούσε να έχω στα χέρια μου όλη την αγάπη αυτού του άγνωστου πατέρα· και να τον ονειρεύομαι... Δεν ήξερα το όνομά του, δεν ήξερα πώς ήταν, δεν ήξερα *ποιος* ήταν... και η ζωντανή θύμηση του Πέτρου κρατούσε σε απόσταση ασφαλείας αυτές τις ερωτήσεις.

Αλλά το είπα ήδη – ο Πέτρος ήταν ο καλύτερος πατέρας που μπορεί να ονειρευτεί ένα παιδί.

Ο Μάρκος... Δεν ξέρω αν ο Μάρκος είναι καλύτερος ή χειρότερος από τον Πέτρο, αλλά *είναι ο πατέρας μου*. Ο αληθινός μου πατέρας, ο φυσικός μου πατέρας, το αίμα μου, το DNA μου, η ψυχή μου, η προβολή μου στο παρελθόν, το κάτοπτρό μου στο χρόνο. Ο Μάρκος είναι εκτός συναγωνισμού, ένας και μοναδικός...

Τον είδα για πρώτη φορά ένα χρόνο και κάτι μήνες μετά το θάνατο του Πέτρου, χωρίς να ξέρω ποιος είναι, χωρίς να υποψιάζομαι. Είχαμε πάει με τη μητέρα μου για τα Χριστούγεννα σε κάτι συγγενείς μας στο Πήλιο και το βράδυ της παραμονής ήρθε και ο Μάρκος. Το όνομά του, αν και ασυνήθιστο, δεν το συνδύασα ούτε για μια στιγμή με το όνομα που πέταξε πάνω στο θυμό της η μητέρα μου εκείνη τη νύχτα που άκουσα ότι ο Πέτρος δεν ήταν ο φυσικός πατέρας μου. Ωστόσο, ο Μάρκος τράβηξε αμέσως την προσοχή μου. Ήταν ένας ψηλός, επιβλητικός άντρας, αλλά αυτό που με μαγνήτισε από την πρώτη ματιά ήταν η μελαγχολία του. Χυνόταν σαν σκιά στα αυστηρά χαρακτηριστικά του προσώπου του, σαν σφραγίδα ενός ατέλειωτου εφιάλτη. Αυτό, και μια συγκρατημένη ένταση στο βλέμμα, στις κινήσεις του. Τότε δεν ήξερα γιατί, αλλά ο άνθρωπος αυτός με εντυπωσίασε βαθιά.

Η γιαγιά Κλειώ λέει ότι μίλησε το αίμα. Μια φορά που το συζήτησα με τη μητέρα μου, μου είπε κι εκείνη το ίδιο. Νομίζω πως είναι το μοναδικό πράγμα στο οποίο συμφωνούν αυτές οι δύο.

Σ' εκείνη την πρώτη μας συνάντηση, ο Μάρκος αγνοούσε πως ήμουν κόρη του. Το κατάλαβε τελείως συμπτωματικά δύο μέρες αργότερα, όταν του έδειξα το βραχιόλι με τα γούρια λέγοντάς του πως είχε μέσα του όλη την αγάπη του μπαμπά μου. Γιατί, βλέπετε, το βραχιόλι αυτό το είχε χαρίσει ο Μάρκος στη μητέρα μου, πολύ παλιά, τότε που ήταν ερωτευμένοι, λέγοντάς της τα ίδια ακριβώς λόγια, ότι είχε μέσα του όλη την αγάπη του. Η Έλλη είχε κάνει ό,τι περνούσε απ' το χέρι της για να αποκρύψει την ύπαρξη του ενός από τον άλλο, αλλά ο Θεός αγαπάει τον κλέφτη, αγαπάει και το νοικοκύρη...

Ωστόσο, εγώ το έμαθα οχτώ μήνες αργότερα, τον Αύγουστο. Μου το είπε η μητέρα μου ένα μεσημέρι που επιστρέψαμε από τη θάλασσα, και το ίδιο απόγευμα με πήρε και πήγαμε στον Μάρκο. Από τότε είμαστε μια οικογένεια. Μάλιστα, οι γονείς μου έχουν αποκτήσει άλλα δύο παιδιά· δύο αγόρια.

Θα αναρωτιέστε εύλογα γιατί δε με διεκδίκησε ο πατέρας μου αμέσως μόλις ανακάλυψε την ύπαρξή μου, αλλά έμεινε αδρανής τόσους μήνες. Το ίδιο τον ρώτησα κάποτε κι εγώ. Μου απάντησε πως όταν έμαθε για μένα ήταν παντρεμένος με την πρώτη του γυναίκα, τη Χρύσα, κι ήθελε να ξεκαθαρίσει τη θέση του προτού με πλησιάσει. Αυτός είναι ο Μάρκος! Απεχθάνεται τις μεσοβέζικες λύσεις.

Κάπως έτσι έγιναν τα πράγματα και απέκτησα ξανά πατέρα, τον αληθινό αυτή τη φορά. Αλλά υπήρχε κι ένα τίμημα. Η ζωή και η δουλειά του Μάρκου ήταν στην Αθήνα, πράγμα που σήμαινε πως για να είμαστε μαζί του έπρεπε να τον ακολουθήσουμε εκεί. Ξεριζώθηκα, λοιπόν, από την Αλάρνυθο, τον τόπο που γεννήθηκα και πέρασα τα πρώτα εννιά χρόνια της ζωής μου, για να εγκατασταθώ με τους γονείς μου στην πρωτεύουσα, αφήνοντας πίσω μου ό,τι μου ήταν γνώριμο κι αγαπημένο: το σπίτι μου, τους φίλους μου και κυρίως τα ξαδέλφια μου, τους θείους μου και τη γιαγιά Αντιγόνη.

Τώρα θα νομίζετε πως η γιαγιά Αντιγόνη είναι η μητέρα της μητέρας μου. Λάθος! Μπορεί η Αντιγόνη να ανάθρεψε την Έλλη και τον δίδυμο αδελφό της, τον Νικηφόρο, που ορφάνεψαν από μάνα σε βρεφική ηλικία, αλλά στην πραγματικότητα ήταν αδελφή του πατέρα τους. Έτσι, είναι κι η Αντιγόνη άλλος ένας καθρέφτης που παραμορφώνει το είδωλο της πραγματικότητας, όπως οι δύο πατεράδες μου, οι δύο εστίες των παιδικών μου χρόνων, οι δύο εκ πατρός γιαγιάδες, τα δύο ονόματα και κάποια άλλα σημαντικά πράγματα που προέκυψαν στην πορεία της ζωής μου.

Μη νομίζετε πως είμαι αχάριστη. Καταλαβαίνω ότι, παρά τις ασυνήθιστες συνθήκες, στάθηκα πολύ τυχερή. Ήμουν, όπως είπε και ο Πέτρος, από εκείνα τα τυχερά παιδάκια που έχουν δύο μπαμπάδες να τα αγαπάνε. Ειδικά τα πρώτα χρόνια της ζωής μου με τον Μάρκο ήταν ειδυλλιακά. Ανάμεσά μας υπήρχε μια ψυχική επικοινωνία στο βαθύτερο δυνατό επίπεδο από την αρχή· από εκείνη την πρώτη συνάντησή μας στο Πήλιο, τότε που δεν ξέραμε ούτε αυτός ούτε εγώ το δεσμό αίματος μεταξύ μας – εγώ ένιωσα τη μελαγχολία του κι εκείνος ένιωσε να τον μαγνητίζει ανεξήγητα το παιδί της παλιάς αγαπημένης του.

Τα ερωτηματικά, οι σκέψεις, οι αμφιβολίες εμφανίστηκαν όταν μπήκα στην εφηβεία. Γιατί είχαν χωρίσει οι γονείς μου, αφού ήταν τόσο ερωτευμένοι μεταξύ τους; Γιατί η Έλλη απέκρυψε την εγκυμοσύνη της από τον Μάρκο; Γιατί τον εγκατέλειψε; Γιατί παντρεύτηκε τον Πέτρο;

Μια μέρα ρώτησα τη γιαγιά Κλειώ για τους λόγους που είχαν χωρίσει τότε οι γονείς μου κι εκείνη χλώμιασε· ταραχτηκε και μου είπε να μη σκαλίζω τα παλιά. Μάντεψα πως προσπαθούσε να καλύψει τη μητέρα μου, αφού εκείνη ήταν που πρόδωσε τον Μάρκο, και, μεταξύ μας, κάπου παραξενεύτηκα. Βλέπετε, η σχέση της Έλλης και της Κλειώς είναι... όχι ακριβώς εχθρική, αλλά σίγουρα ψυχρή και τυπική. Το τελευταίο πράγμα που περίμενα ήταν να θέλει να δικαιολογήσει η μία την άλλη.

Ας είναι...

Θα μπορούσε να αποδώσει κανείς αυτούς τους πρώτους προβληματισμούς μου στις αναταράξεις που προκαλεί στην ψυχή η εφηβεία: οι ορμόνες, οι αλλαγές στο σώμα και στο νου. Τι να σας πω, δεν ξέρω... Για μένα η εφηβεία είναι κάτι σαν το φαινόμενο της πεταλούδας: ένα γεγονός που τελέσθηκε σε παρελθόντα χρόνο, ήδη περαιωμένο, έρχεται να διαμορφώσει το παρόν. Υποθέτω ότι αυτό που μου συνέβη ήταν κάτι ανάλογο. Οι παλιές αμαρτίες της Έλλης ήρθαν να με στοιχειώσουν σαν φαντάσματα, σαν τον απόηχο του φτερουγίσματος μιας πεταλούδας στο μακρινό παρελθόν...

Δεν ξέρω αν γίνομαι κατανοητή, πάντως ήταν στα πρώτα χρόνια της εφηβείας που άρχισα να συνειδητοποιώ τις αμφισημίες –ή τις αντιφάσεις, αν θέλετε– της ζωής μου. Και σαν να μην έφτανε αυτό, την ίδια πάνω-κάτω εποχή ήρθε και ο έρωτας...

Τον λένε Φάνη. Κι αν με ρωτήσετε πότε ακριβώς τον ερωτεύτηκα, δε θα ξέρω να σας απαντήσω. Είναι λίγα χρόνια μεγαλύτερός μου και τον γνώριζα από τότε που θυμόμουν τον εαυτό μου, από τα πρώτα παιδικά μου χρόνια στην Αλάρυνθο. Κάπου ανάμεσα στα δεκατέσσερα με δεκαπέντε, άρχισε να εστιάζεται πάνω του το ενδιαφέρον μου μ' έναν πιο προσωπικό τρόπο, αλλά θαρρώ πως είχα νιώσει πολύ νωρίτερα τα πρώτα σκιρτήματα: απλώς ήμουν πολύ μικρή για ν' αντιληφθώ τη σημασία τους.

Θυμάμαι συγκεκριμένα μια ζεστή, καλοκαιρινή μέρα λίγο μετά το Δεκαπενταύγουστο, μια σημαδιακή μέρα που άλλαξε τη ζωή μου. Είχαμε πάει με τους θείους και τα ξαδέλφια μου στη θάλασσα, στη μεγάλη παραλία μπροστά στο κτήμα, και κάποια στιγμή που οι μεγάλοι κάθονταν στις ξαπλώστρες κάτω από τις ομπρέλες κι εγώ πλατσούριζα στα ρηχά με τα άλλα παιδιά, κοίταξα τον Φάνη και συντελέστηκε κάτι παράξενο μέσα μου. Ήταν

ένα αίσθημα που ήρθε από το πουθενά, πρωτόγνωρο, επιτακτικό και αστάθμητο, σαν να άνοιξε στην ψυχή μου μια πόρτα που δεν ήξερα πού θα με βγάλει. Έπρεπε όμως να διαβώ αυτή την πόρτα· και η μόνη βεβαιότητα που είχα ήταν ότι πίσω της με περίμενε ο Φάνης να εξερευνήσουμε μαζί το άγνωστο.

Ένωσα την καρδιά μου να φουσκώνει από επιθυμία να επικοινωνήσω μαζί του, να του υποδείξω αυτό το παράξενο κάτι που είχα εντοπίσει και μας έδενε άρρηκτα. Πώς όμως;

Άγνωστο γιατί, με συνεπήρε μια σκανταλιάρικη διάθεση. Στενεύοντας τα μάτια μου, του έριξα ένα υπολογιστικό βλέμμα. Ήταν στα ρηχά μαζί με κάτι άλλα αγόρια απ' το χωριό κι έπαιζαν με μια πορτοκαλί μπάλα. Τον πλησίασα απαρατήρητη και, διαλέγοντας μια στρατηγική θέση, ώστε να είμαι σίγουρη ότι θα με προσέξει, ξάπλωσα μπρούμυτα, με το πρόσωπό μου μέσα στο νερό. Σ' αυτή τη στάση χαλάρωσα τελείως, με ελαφρώς ανοιγμένα τα χέρια και τα πόδια μου, κι άφησα το κορμί μου να το λικνίζει απαλά το κύμα.

Στο σημείο αυτό πρέπει να σας πω ότι έχω την ικανότητα να κρατώ την ανάσα μου πολύ περισσότερο από τον μέσο άνθρωπο. Είναι ένα χάρισμα που πήρα από τη μητέρα μου και, μεγαλώνοντας σε μια παραθαλάσσια τοποθεσία σαν την Αλάρυνθο, το είχα εξασκήσει στο έπακρο. Κανείς δεν μπορούσε να μου παραβγεί στα μακροβούτια –ακόμη και μεγάλοι άντρες σαν το θείο Νικηφόρο και το θείο Αντώνη– εκτός, φυσικά, από την ίδια τη μητέρα μου.

Έτσι καθώς επέπλεα στη θάλασσα σαν πτώμα, ήμουν σίγουρη ότι θα με πρόσεχε ο Φάνης και θα αντιδρούσε αναλόγως. Βασικά ήταν μια φάρσα που δεν την είχα επινοήσει εγώ η ίδια. Πρώτη διδάξασα ήταν η μητέρα μου. Μάλιστα, όπως έμαθα λίγο καιρό αργότερα, η Έλλη την είχε κάνει παλιά στον Μάρκο και κάπως έτσι είχε ξεκινήσει το ειδύλλιό τους.

Θα μου πείτε, σημαδιακό.

Μα εγώ το είπα πρώτη – ήταν μια σημαδιακή μέρα!

Για να μην τα πολυλογώ, λίγες στιγμές αργότερα ένιωσα δυο χέρια να με ψηλαφίζουν και να με σκουντάνε. Εγώ, φυσικά, έκανα τον ψόφιο κοριό, διασκεδάζοντας αφάνταστα μέσα μου καθώς η νευρικότητα των χεριών του Φάνη αυξανόταν με γεωμετρική πρόοδο. Με κορυφωμένη την αγωνία του, μ' έπιασε από τη μέση για να με τραβήξει απ' το νερό, γαργαλώντας με άθελά του, οπότε πετάχτηκα όρθια και του έσκασα το πιο πλατύ μου χαμόγελο.

Απόμεινε να με κοιτά αποσβολωμένος, με τα υγρά, μαύρα μαλλιά του κολλημένα στο μέτωπο και στα μάγουλά του.

«Τι... τι έπαθες;» ψέλλισε.

«Τίποτα!» απάντησα.

«Μα... ήσουν σαν πνιγμένη!»

«Διαλογιζόμουν», είπα σοβαρά σοβαρά. «Αυτή είναι η καλύτερη στάση για διαλογισμό. Δεν το ξέρεις;»

Τα μάτια του σκοτεινίασαν καθώς η σαστιμάρα έδινε τη θέση της στο θυμό. «Με δουλεύεις;»

Δεν μπόρεσα να κρατηθώ. «Α μπα, καθόλου!» είπα σκασμένη στα γέλια· και μόλις τον είδα ν' απλώνει αγριεμένος τα χέρια του για να με αρπάξει, έκανα ένα μακροβούτι κι εξαφανίστηκα!

Όταν αναδύθηκα σε απόσταση ασφαλείας, τον είδα να στέκει θυμωμένος στο ίδιο σημείο, ενώ τα άλλα παιδιά τού έκαναν καζούρα, γελώντας με το πάθημά του.

Το μεσημέρι που γυρίσαμε στο σπίτι μας, η μητέρα μου, με φωνή σοβαρή και γλυκιά ταυτόχρονα, μου είπε: «Αννούλα μου, θυμάσαι εκείνο τον κύριο που γνωρίσαμε τα Χριστούγεννα στο Πήλιο;»

Λες και υπήρχε περίπτωση να τον ξεχάσω! Ο Μάρκος, πέρα από το ότι με είχε εντυπωσιάσει με την επιβλητική αύρα και τη μελαγχολία του, καθώς και τη συγκαλυμμένη ένταση που σιγόκαιγε στα μάτια του, ήταν αυτός που με βρήκε όταν χάθηκα στο δάσος με τις άγριες λεύκες στο χιονοδρομικό κέντρο του Πη-

λίου. Στα παιδικά μου μάτια είχε πάρει τις μυθικές διαστάσεις ενός ήρωα του σωτήρα μου...

«Εννοείς τον Μάρκο;» τη ρώτησα. «Πώς δεν τον θυμάμαι, καλέ μαμά!»

«Είναι εδώ, στο εξοχικό του...» είπε η Έλλη. «Ήρθε χτες και...»

Κόμπιασε, αφήνοντας τη φράση της μετέωρη.

Την κοίταξα ερωτηματικά. Στο ανταριασμένο βλέμμα της φτερούγιζαν σκιές, φαντάσματα τετελεσμένων γεγονότων από το παρελθόν της...

Το φαινόμενο της πεταλούδας...

Κατάλαβα από ένστικτο πως βρισκόμουν στο κατώφλι μιας Μεγάλης Αλήθειας, και περίμενα με κομμένη ανάσα να συνεχίσει.

Η Έλλη πήρε μια βαθιά, τρεμουλιαστή ανάσα. «Είναι ο πατέρας σου!» είπε.

Ήταν μια σημαδιακή μέρα, ένα ορόσημο στη ζωή μου. Η μέρα που έμαθα ότι ο Μάρκος είναι πατέρας μου! Η μέρα που ένιωσα τα πρώτα σκιρτήματα για τον Φάνη!

Φάος, Φως, Φάνης, Θεοφάνης, Θεοφάνεια....

Το όνομά του σημαίνει φως. Ένα φως ιλαρό που ξεχύνεται από τον ουρανό και καταυγάζει τον κόσμο. Άλλη μια αντίφαση – στη ζωή του, στη ζωή μου. Άλλος ένας παραμορφωτικός καθρέφτης. Γιατί ο δικός μου Φάνης είναι ο σκοτεινός μου ήρωας. Χαμένος σε δαιδαλώδεις διαδρομές του νου και της ψυχής σε σκοτεινά καταγώγια που πνίγονται στις αναθυμιάσεις του αλκοόλ και στους καπνούς των τσιγάρων.

Φάνης.

Ο μεγάλος, ο καταραμένος έρωτας της ζωής μου.

Φωτεινός κατ' ευφημισμόν, αλλά σκοτεινός εκ φύσεως και καθ' ἑξιν.

Χαρισματικός. Ψαγμένος. Αυτοκαταστροφικός.

Η μητέρα μου είπε κάποτε προφητικά ότι ο Φάνης παραείναι έξυπνος για το καλό του.

Ο πατέρας μου...

Για τον πατέρα μου, ο Φάνης ήταν πάντα κόκκινο πανί.

Εγώ έχω κρατήσει στην καρδιά μου κάποιους στίχους που έγραψε κάποτε για μένα...

Από πάνω μου ταξιδεύουν δυο ουρανοί!

*Ο ένας φωτισμένος από τα πυροτεχνήματα των ματιών σου,
ο άλλος βουτηγμένος στα σκοτάδια της ψυχής μου.*

*Απ' το απέναντι στενό η πρέζα μού κλείνει το μάτι
κι ο Χρόνος σηκώνει λευκή σημαία.*

Άννα,

μαγικό μου περιβόλι...

Φάνης, ο καταραμένος μου ποιητής!